

CAPITOLUL 1

Theodore Boone era singur la părinți și de aceea, de regulă, lua singur micul dejun. Tatăl său, un avocat ocupat, avea obiceiul să plece în fiecare dimineață la șapte pentru a se întâlni cu amicii săi la o cafea și-o mică bîrfă, mereu la aceeași cafenea din centru. Mama lui Theo, și ea o avocată ocupată, încerca de vreo zece ani să slăbească patru, cinci kilograme și de aceea se autoconvinșese că micul dejun înseamnă doar o cafea și un ziar. Așa că el mânca de unul singur, la masa din bucătărie, cereale cu lapte rece și suc de portocale, cu ochii pe ceas. Reședința Boone avea ceasuri peste tot, dovada clară a unor oameni organizați.

De fapt, nu era chiar singur de tot. La piciorul scaunului, și câinele lui lua micul dejun. Judge¹ era o corcitură, iar vârsta și rasa lui vor rămâne pentru totdeauna un mister. Theo îl salvase practic de la moarte cu doi ani în urmă prin apariția sa în ultimul moment la Tribunalul Animalelor, iar Judge avea să-i fie

¹ Judecător (în lb. engleză, în original)

mereu recunoscător pentru asta. El prefera cerealele Cheerios, ca și Theo, iar cei doi mâncau în fiecare dimineață împreună, în liniște.

La ora 8.00, Theo spală castronasele în chiuvetă, așează laptele și sucul la locul lor în frigider, veni lângă canapea și își sărută mama pe obraz.

– Am plecat la școală, spuse.

– Ai bani să mănânci la prânz?

Aceeași întrebare, cinci dimineți pe săptămână.

– Întotdeauna.

– Și ți-ai făcut toate temele?

– Da, mamă.

– Și când ne vedem?

– O să trec pe la birou după ore.

Theo trecea pe la birou în fiecare zi după ore, fără excepție, însă doamna Boone îl întreba de fiecare dată.

– Să ai grijă, rosti ea. Și nu uita să zâmbești.

Theo avea aparat dentar de doi ani și își dorea cu disperare să scape de el. Între timp însă, mama lui continua să-i reamintească să zâmbească, pentru ca lumea să devină un loc mai vesel.

– Zâmbesc, mamă.

– Te iubesc, Teddy.

– Și eu te iubesc.

Theo, continuând să zâmbească deși i se spusese „Teddy“, își aruncă rucsacul pe umăr, îl scărpină pe Judge pe cap și-i spuse „pa“, apoi ieși pe ușa de la bucătărie. Sări pe bicicletă și în curând pedala pe Mallard Lane, o stradă îngustă și verde din zona veche a orașului. Îi făcu cu mâna domnului Nunnery, care era deja pe verandă și se făcea comod pentru încă o lungă zi de urmărire a pușinelor mașini care treceau prin cartier, iar la curbă trecu în viteză pe lângă doamna Goodloe, fără

să-i spună nimic, pentru că ea își pierduse auzul, ca și mințile, în mare parte. Îi zâmbi totuși, însă ea nu-i răspunse la zâmbet. Dantura ei era pe undeva prin casă.

Era începutul primăverii, iar aerul era proaspăt și răcoros. Theo pedala rapid, cu vântul ciupindu-i obraji. Primul curs începea la 8.45 și înainte de asta avea treburi importante de făcut. Scurtă drumul pe o străduță lăturalnică, se avântă în jos pe o alee, evită traficul și trecu de semafor. Asta era ruta sa, drumul pe care îl făcea în fiecare dimineață. După încă patru străzi, casele făcuseră loc birourilor și magazinelor.

Tribunalul era cea mai mare clădire din centrul orașului Strattenburg (poșta era a doua, biblioteca a treia). Domina impunător Main Street, în partea de nord, la jumătatea drumului între un pod peste râu și un parc plin de foșoare și țâșnitori, precum și monumente în memoria celor uciși în război. Lui Theo îi plăcea enorm tribunalul, cu aerul său autoritar, cu oamenii grăbiți către lucruri importante și cu anunțurile seci și orarele succinte de la avizier. Mai presus de toate, lui Theo îi plăceau sălile de judecată. Mai întâi cele mici, unde se tratau chestiuni mai intime, fără jurați, apoi sala centrală de la etajul al doilea, unde avocații se luptau precum gladiatorii, iar judecătorii tronau ca niște regi.

La vârsta de 13 ani, Theo încă nu se hotărâse asupra viitorului său. Într-o zi visa să devină un faimos avocat pledant, care să rezolve cele mai importante cazuri și să nu piardă niciodată în fața juraților, a doua zi se visa un mare judecător, cunoscut pentru înțelepciunea și spiritul său drept. Se gândea și se răzgândea zilnic.

Holul principal era deja aglomerat în această dimineață de luni, de parcă avocații și clienții lor își doreau ca săptămâna să înceapă cât mai devreme posibil. La lift

aștepta deja o mulțime de oameni, așa că Theo alergă pe scări către aripa vestică, unde era curtea civilă. Mama sa era o reputată avocată de divorțuri, care le reprezenta întotdeauna pe soții, iar Theo știa bine această parte a clădirii. Întrucât la procesele de divorț sentința era dată de judecători, nu era nevoie de jurați, și, deoarece majoritatea judecătorilor preferau să nu aibă prea mulți spectatori care să asiste la asemenea chestiuni delicate, sala era mică. La ușa sălii se înghesuiau dându-și importanță câțiva avocați, evident fără să se simpatizeze prea tare. Theo cercetă culoarul, iar după un colț își zări prietena.

Stătea pe una dintre vechile bănci de lemn, singură, micuță, fragilă și agitată. Când îl văzu, îi zâmbi și își duse mâna la gură. Theo grăbi pasul și se așeză lângă ea, foarte aproape, de li se atingeau genunchii. Cu oricare altă fată, s-ar fi așezat la cel puțin jumătate de metru distanță și ar fi evitat orice posibilitate de contact.

Însă April Finnemore nu era o fată oarecare. La patru ani, începuseră împreună grupa mică la o școală parohială din apropiere și de atunci deveniseră buni prieteni. Nu era o poveste de dragoste; erau prea necopți pentru asta. Theo nu știa nici un băiat de 13 ani din clasă care să admită că are o prietenă. Ba dimpotrivă. Nu voiau să aibă de-a face cu fetele. Iar fetele la fel. Theo fusese avertizat că lucrurile se vor schimba, și chiar dramatic, însă asta părea puțin probabil.

April era doar o prietenă, ba chiar una care pentru moment avea mari probleme. Părinții ei erau în divorț, iar Theo era extrem de recunoscător că mama sa nu preluase cazul.

Divorțul nu surprinsese pe nici unul dintre cei care cunoșteau familia Finnemore. Tatăl lui April era un comerciant excentric de antichități și bateristul unei vechi

formații de rock, care încă mai cânta prin cluburi și făcea turnee de săptămâni la rând. Mama sa creștea capre și făcea brânză pe care o vindea prin oraș, făcând comerț ambulant într-un dric transformat și vopsit în galben-deschis. O maimuță bătrână cu mustați cenușii călărea o pușcă și clefăia brânza care nu se vindea niciodată prea bine. Domnul Boone descrisese cândva această familie ca „nontradițională“, ceea ce pentru Theo a însemnat de-a dreptul ciudată. Ambii părinți ai lui April fuseseră arestați pentru deținere de droguri, însă nici unul nu făcuse închisoare.

– Ești bine? întrebă Theo.

– Nu, spuse ea, urăsc să fiu aici.

Avea un frate mai mare, August, și o soră mai mare, March¹, ambii plecați de acasă. August plecase în ziua când absolvise liceul. March renunțase la școală la 16 ani și plecase din oraș, rămânând April drept unicul copil pe care să-l chinuiască părinții. Theo știa toate astea, pentru că April îi spusese totul. Trebuise să o facă. Avea nevoie de cineva din afara familiei căruia să i se confeseze, iar Theo știa să o asculte.

– Nu vreau să stau cu nici unul din ei, spuse ea.

Era un lucru îngrozitor pe care cineva putea să-l spună despre părinții săi, însă Theo înțelese perfect. Îi disprețuia pe părinții ei din cauza felului în care se purtau cu ea. Îi disprețuia pentru haosul în care trăiau, pentru că o neglijau pe April și erau cruți cu ea. Theo avea o listă lungă de reproșuri la adresa domnului și a doamnei Finnemore. Ar fi fugit dacă ar fi fost obligat să locuiască acolo. Nu cunoștea nici măcar un copil din oraș care să fi pus vreodată piciorul în casa familiei Finnemore.

¹ Martie (în lb. engleză, în original)

Era cea de-a treia zi a procesului de divorț, iar April urma să fie chemată cât de curând pentru a depune mărturie. Judecătorul îi va pune întrebarea fatală: „April, cu care din părinți vrei să stai?”

Iar ea nu știa răspunsul. Ore în șir vorbise despre asta cu Theo, și tot nu știa ce să spună.

Marea întrebare din mintea lui Theo era: „De ce voiau părinții lui April custodia ei?” Fiecare o neglijase la fel de mult. Auzise multe povești, dar nu spusese nimănui despre vreuna dintre ele.

– Ce ai de gând să spui? întrebă el.

– O să-i spun judecătorului că vreau să stau cu mătușa Peg din Denver.

– Păi parcă ea spusese nu.

– Așa e.

– Atunci nu poți spune asta.

– Ce pot să spun, Theo?

– Mama te-ar sfătui să o alegi pe mama ta. Știu că nu este cea mai bună opțiune, dar nu ai cea mai bună opțiune.

– Dar judecătorul poate să facă orice dorește, nu?

– Așa-i. Dacă aveai 14 ani, puteai să iei o decizie care să fie hotărâtoare. La 13, judecătorul doar va ține cont de dorințele tale. După spusele mamei mele, acest judecător nu-i dă aproape niciodată custodia tatălui. Mergi la sigur. Alege-o pe mama ta.

April purta blugi, bocanci de munte și un pulover bleumarin. Se îmbrăca rar ca o fată, însă nu te puteai îndoi de sexul ei. Își șterse o lacrimă de pe obraz, dar reuși să-și țină firea.

– Mulțumesc, Theo, spuse ea.

– Mi-aș dori să mai pot sta.

– Iar eu mi-aș dori să pot veni la școală.

Amândoi râseră forțat.

– O să mă gândesc la tine. Fii tare!

– Mulțumesc, Theo.

Judecătorul său preferat era Henry Gantry, iar la 8.20 Theo intră în anticamera biroului acestui om extraordinar.

– Ei, bună dimineța, Theo, spuse doamna Hardy, amestecând ceva în cafeaua ei și pregătindu-se să-și înceapă munca.

– 'Neața, doamnă Hardy, spuse Theo zâmbind.

– Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite? întrebă ea.

Nu era chiar de vârsta mamei lui Theo, presupuse el, și era chiar drăguță. Dintre toate secretarele din tribunal, ea era preferata lui Theo. Și din toată curtea civilă, funcționara sa preferată era Jenny.

– Trebuie să-l văd pe domnul judecător Gantry, răspunse el. Este?

– Da, este, dar e foarte ocupat.

– Vă rog. Durează doar un minut.

Doamna Hardy luă o gură de cafea și apoi întrebă:

– Are vreo legătură cu procesul cel mare de mâine?

– Da, doamnă, are. Aș vrea ca la ora de educație civică să asistăm cu toții la prima zi a procesului, însă trebuie să mă asigur că sunt suficiente locuri.

– Ah, Theo, nu știu ce să zic, spuse doamna Hardy încruntându-se și clătinând din cap. Ne așteptăm la foarte multă lume. Va fi greu să găsești locuri.

– Pot vorbi cu judecătorul?

– Câți sunteți în clasă?

– Șaisprezece. Mă gândeam că am putea să stăm la balcon.

Ea continuă să se încrunte în timp ce ridică receptorul și apăsă un buton. Așteptă o clipă, apoi spuse:

– Da, domnule judecător, Theodore Boone e aici și ar vrea să vă vadă. I-am spus că sunteți foarte ocupat. Mai ascultă o vreme, apoi puse receptorul în furcă. Repede, zise, arătând spre ușa judecătorului.

Câteva secunde mai târziu, Theo stătea în fața celui mai mare birou din oraș, acoperit cu tot soiul de acte, dosare și bibliorafturi groase, un birou ce simboliza enorma putere deținută de judecătorul Henry Gantry, care în acel moment nu zâmbea deloc. De fapt, Theo era sigur că judecătorul nu schițase nici un zâmbet de când îl întrerupsese. Cu toate acestea, Theo îi dădea înainte cu un zâmbet până la urechi, cu străluciri metalice.

– Expune-ți cazul, spuse judecătorul.

Theo îl auzise de multe ori rostind acest ordin. Văzuse avocați – avocați buni – ridicându-se și bâlbâindu-se, căutându-și cuvintele în vreme ce judecătorul Gantry se încrunta amenințător către ei, de la locul său. Acum nu era încruntat și nici nu purta roba sa neagră, însă continua să fie intimidant. În timp ce Theo își dresă vocea, zări limpede o sclipire în ochii prietenului său.

– Da, domnule. Profesorul meu de educație civică este domnul Mount și dumnealui crede că ar trebui să obținem aprobare de la director pentru o deplasare de o zi ca să urmărim deschiderea procesului de mâine. Theo făcu o pauză, trase adânc aer în piept, își repetă să vorbească limpede, rar, ferm, asemenea tuturor marilor avocați pledanți. Însă avem nevoie de locuri rezervate. Eu mă gândeam că am putea sta la balcon.

– A, așa deci?

– Da, domnule.

– Câți sunteți?

– Șaisprezece plus domnul Mount.

Judecătorul luă un dosar, îl deschise și începu să citească de parcă uitase deodată că Theo stătea încordat în fața biroului său. Cele 15 secunde de așteptare au fost foarte ciudate. Apoi judecătorul spuse brusc:

– Șaptesprezece locuri în față la balcon, pe partea stângă. Am să-i spun aprodului să vă dea drumul mâine la nouă fără zece. Mă aștept să vă comportați impecabil.

– Nici o problemă, domnule.

– Doamna Hardy va scrie un e-mail prin care să-l informeze pe directorul vostru.

– Vă mulțumesc, domnule judecător.

– Poți pleca acum, Theo. Scuze că sunt așa de ocupat.

– Nici o problemă, domnule.

Theo tocmai dădea să iasă, când judecătorul spuse:

– Ia zi, Theo, crezi că domnul Duffy e vinovat?

Theo se opri, se întoarse și răspunse fără ezitare:

– Până la proba contrarie, este nevinovat.

– Am înțeles asta, dar care este părerea ta cu privire la vinovăția lui?

– Eu cred că el a făcut-o.

Judecătorul dădu ușor din cap, fără să ofere vreun indiciu dacă era de acord sau nu.

– Dar dumneavoastră?

În sfârșit un zâmbet.

– Eu sunt un arbitru drept și imparțial, Theo. Nu am noțiunea preconcepută a vinovăției sau a nevinovăției.

– Asta mă gândeam și eu că veți spune.

– Pe mâine!

Theo deschise ușa și ieși grăbit. Doamna Hardy era în picioare, cu mâinile în șold, uitându-se de sus la doi avocați agitați care cereau să-l vadă pe judecător. Cu